

Dg jeg tror, at dette ogsaa er den hensigtsmæssigste Affattelse. Om man blandt de københavnske Læger, som maatte egne sig til at være Medicinaldirektør eller i øvrigt Medlemmer af Medicinalraadet, maatte kunne finde en, som tidligere har været Provinslæge, vil jo bero paa en Tilfældighed. Jeg maa tiltræde den Udtalelse fra Mindretallets Side i Betænkningen, at man vel ikk til enhver Tid blandt Provinslægerne maa kunne finde en Mand, der egner sig til at være Medlem af Sundhedsraadet; derimod vil det jo ikke være givet, at man kan faa en saadan Mand til Medicinaldirektør. Den Mand ude i Provinserne, der skulde egne sig til at indtage Pladsen, maatte jo være af mere fremtrædende Betydning, en Mand, som havde henledet Opmærksomheden paa sig — ellers vil man ikke let finde ham — men saadanne Mænd ville jo i Almindelighed paa det Sted, hvor de ere, have oparbejdet en meget betydelig Praksis, og det er vistnok tvivlsomt, om de ville være villige til for at blive Medlem af Raadet at opgive denne Praksis og flytte til København, hvor de saa maa arbejde en ny Praksis, noget, som kan tage en længere Aarrække, og som maaske slet ikke vil ligge for den enkelte, selv om han i Provinserne har haft en betydelig Praksis. Jeg tror altsaa nok, at en Bestemmelse om, at Regeringen skulde være pligtig til at tage en Provinslæge ind i Medicinalraadet, kunde under visse Tilfælde vise sig vanskelig at opretholde. Man maa derfor hellere overlade det til den til enhver Tid styrende Justitsminister, og man kan jo anse det for givet, at naar der i Loven findes en Bestemmelse om, at dette maa ønskes, saa vil Justitsministeren ogsaa bestræbe sig for at finde en Mand, som opfylder denne Betingelse, til at tage Sæde i Medicinalraadet. Kun i det Tilfælde, at det ikke lader sig gøre, vil det da ikke blive iagttaget, men saa ville jo Forholdene være saaledes, at det maa anses for heldigt, at Justitsministeren har haft fri Hænder.

I samme Paragraf har Udvalget foreslaaet en Forandring i Bestemmelserne om de tilfornordnede. Medens Lovforslaget bestemmer, at der skal være en farmaceutisk uddannet tilfornordnet, foreslaa vi, at der skal være to. Vi erkende til fulde det fornødtmæssige i den højtærede Justitsministers Ræsonnement, da han nærmere begrundede, hvorfor han kun har foreslaaet een farmaceutisk uddannet tilfornordnet, ligesom vi ogsaa godt kunne erkende, at det i de allerfleste Tilfælde vil være tilstrækkeligt at have

een saadan tilfornordnet, men vi tro dog, at der maa lægges Vægt paa de Udtalelser, der ere komne om at gøre Antallet større ved at bestemme, at der skal være to farmaceutisk uddannede tilfornordnede. Der kan forekomme Forhold, hvor det kunde have sine Ulemper, om man kun havde en farmaceutisk uddannet tilfornordnet. Der er for det første det Tilfælde, at den tilfornordnede faar Forsald, maaske af meget pludselig Karakter, Sygdomsforsald eller andet, som gør, at han ikke kan komme til Stede i et Møde. Det vilde være mindre heldigt, om man i saa Tilfælde skulde være nødt til at ty til Justitsministeren for at faa konstitueret en Stedfortræder, noget, der kunde medføre Ophold og spille Møder. Men dertil kommer en anden Omstændighed, og det er, at naar der kun er een farmaceutisk uddannet, kan man let udsætte sig for, at der kommer en vis Ensidighed frem i Raadet, thi det maa dog siges at høre mere til Tilfældighederne, om der blandt de lægekundige Medlemmer af Medicinalraadet ogsaa maatte være Mænd, der havde den fornødne Indsigt i Farmacien. Det vil man lettere undgaa, naar man har to farmaceutisk uddannede tilfornordnede. Man har saaledes ment at maatte foreslaa dette. Der er jo ikke Grund til at antage, at det vil vanskeliggøre Forretningsgangen saaledes, at Afgørelsen af de herhen hørende Sager bliver utilbørlig slet, fordi der er to i Stedet for eet farmaceutisk Medlem, og hvad angaar den forøgede Bekostning, forekommer den Udvalget at være af saa ringe Betydning, at den ikke bør sige noget. — I Lovforslaget er der en Bestemmelse om, at den farmaceutisk uddannede tilfornordnede skal være en Apoteker, det have vi ogsaa holdt paa i vort Endringsforslag, men vi foreslaa med Hensyn til den anden tilfornordnede, at det skal overlades til Justitsministeren at træffe Valget imellem, om han vil tage en Apoteker eller en Farmaceut, der ikke er Apoteker. Det kunde maaske have sine gode Sider, om man der stillede Justitsministeren friere med Hensyn til Valget.

I Endringsforslag under Nr. 3 have vi foreslaaet en Forandring af § 4 med Hensyn til Udgiften til Kontorhold. Jeg kan vel, hvad Begrundelsen angaar, henvisse til Udtalelserne ved første Behandling, hvor der nærmere blev gjort Rede for den hensigtsmæssige i ikke at slaa de Beløb fast, som ville gaa med til Kontorudgifterne, men lade det bero paa Kravene, som de stille sig til enhver Tid, og derfor henvisse fastholdt af disse Beløb til de aarlige Finans-